

Warszawa, dnia 4 września 2020 r.

KILW/03211/06/20

Pan
Szymon Giżyński
Sekretarz Stanu
Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi
ul. Wspólna 30
00-930 Warszawa

W odpowiedzi na pismo z dnia 25 sierpnia 2020 r. o znaku BHZ.ppw.0210.4.2020.7 w pierwszym rzędzie pragnę wyrazić zdziwienie terminem jego nadesłania, bez zapoznania się przez Pana Ministra ze *Stanowiskiem Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej z dnia 25 sierpnia 2020 r. w przedmiocie uchwały 59/2020/VII Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej z dnia 25 maja 2020 r. w sprawie wniosku do Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi o powołanie na członków Komisji ds. Specjalizacji Lekarzy Weterynarii* oraz pismem Krajowej Rady Lekarsko Weterynaryjnej wyjaśniającym rzekome nieprawidłowości związane ze sposobem podjęcia tejże uchwały.

Wyrażam również rozczarowanie treścią załączonego do niego *projektu rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie trybu i szczegółowych zasad uzyskania tytułu specjalisty przez lekarza weterynarii*. Zgodnie z naszą rozmową odbytą podczas spotkania w dniu 12 sierpnia 2020 r. opracowanie projektu przedmiotowego rozporządzenia miały poprzedzić liczne merytoryczne spotkania pomiędzy przedstawicielami Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, pozwalające na wypracowanie i uzgodnienie najlepszego możliwego projektu rozporządzenia. Żywię nadzieję, iż te spotkania są ciągle przed nami.

Pamiętać przecież należy, iż zgodnie z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 2019 r. , poz. 1140 t.j.) *Minister Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej* (obecnie minister właściwy do spraw rolnictwa) **w porozumieniu z Ministrem Edukacji Narodowej** (obecnie ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego) **i po uzgodnieniu** z Krajową Radą Lekarsko-Weterynaryjną określa,

w drodze rozporządzenia, tryb i szczegółowe zasady uzyskania tytułu specjalisty przez lekarza weterynarii.

Wystarczy powyższe porównać z brzmieniem delegacji ustawowej zawartej w art. 2 ust. 4 tejże ustawy gdzie wskazano, iż „*Minister właściwy do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, określi, w drodze rozporządzenia, zakres znajomości języka polskiego w mowie i piśmie, niezbędnej do wykonywania zawodu lekarza weterynarii, uwzględniając zakres uprawnień zawodowych określony w art. 1 ust. 1 i 2.*”

Co za tym idzie nie wystarczy w tym przypadku umożliwienie Krajowej Radzie Lekarsko-Weterynaryjnej zajęcia stanowiska w przedmiocie projektu rozporządzenia, ponieważ konieczne jest jego uzgodnienie. Trzeba przy tym zdecydowanie podkreślić, iż rzetelna analiza przedłożonego projektu oraz opracowanie wartościowego merytorycznego stanowiska w przeciągu wyznaczonych 10 dni jest zwyczajnie niemożliwe.

Mając na uwadze powyższe mam nadzieję na rychłe rozpoczęcie spotkań uzgodnieniowych i pragnę zadeklarować pełną współpracę ze strony samorządu lekarzy weterynarii w tym zakresie. Jednocześnie, odnosząc się do zaproponowanych w projekcie rozporządzenia rozwiązań, pragnę zauważyć co następuje.

Wbrew zapewnieniom zawartym w piśmie przewodnim o uznaniu znaczącej roli Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej w systemie specjalizacji proponowana jest marginalizacja roli Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej w procesie kształcenia specjalizacyjnego w samej treści projektu rozporządzenia, idąca tak daleko, że dalej już się raczej nie da.

Pragnę w tym miejscu podkreślić, że system Specjalizacji Lekarzy Weterynarii został stworzony 25 lat temu z inicjatywy Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej wspartej przez całe środowisko lekarzy weterynarii, a pierwszy etap jego funkcjonowania był możliwy dzięki finansowaniu ze środków Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej czyli składek wszystkich lekarzy weterynarii. O sprawności stworzonego systemu niech świadczy fakt uzyskania w tym okresie tytułu specjalisty przez około 9 tysięcy lekarzy weterynarii.

Natomiast przedmiotowy projekt rozporządzenia nie tylko pozbawia Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną jakiegokolwiek realnego wpływu na sposób prowadzenia szkolenia specjalizacyjnego, ale wręcz, w jego świetle, bardzo prawdopodobna jest sytuacja, w której w skład Komisji do Spraw Specjalizacji Lekarzy Weterynarii nie wejdzie jakikolwiek przedstawiciel Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej lub będą to pojedyncze osoby bez jakiegokolwiek realnego wpływu na działalność tego ciała.

Samorząd lekarzy weterynarii przez pryzmat doświadczeń zebranych podczas 25 lat działalności Komisji do Spraw Specjalizacji Lekarzy Weterynarii dostrzega potrzebę wprowadzenia

zmian w rozporządzeniu w sprawie trybu i szczegółowych zasad uzyskania tytułu specjalisty przez lekarza weterynarii, jednakże zupełnie inaczej identyfikuje aktualne problemy związane z funkcjonowaniem Komisji.

W pierwszym rzędzie niezbędne jest unormowanie w treści rozporządzenia zasad finansowania działalności Komisji do Spraw Specjalizacji Lekarzy Weterynarii (dalej „Komisja”). Zgodnie z aktualnie obowiązującym rozporządzeniem koszty uzyskania tytułu specjalisty w danej dziedzinie weterynarii (a więc również koszty działalności Komisji) pokrywają zainteresowani lekarze weterynarii lub jednostki organizacyjne kierujące lekarzy weterynarii na szkolenie specjalizacyjne. Natomiast sama działalność Komisji prowadzona ma być w oparciu o obsługę techniczno-organizacyjną którą zapewnia Weterynaryjne Centrum Kształcenia Podyplomowego Państwowego Instytutu Weterynaryjnego w Puławach.

W praktyce z nieznanymi przyczynami szczególne zasady finansowania działalności Komisji określił w drodze wprowadzonego przez siebie Zarządzenia nr 30/2012 Dyrektor Państwowego Instytutu Weterynaryjnego – Państwowego Instytutu Badawczego w Puławach. W świetle wspomnianego zarządzenia wszelkie środki Komisji, pochodzące z opłat za szkolenia specjalizacyjne oraz za przeprowadzane egzaminy specjalizacyjne są „zerowane” na koniec danej kadencji Komisji, a wszelkie nadwyżki przez nią wypracowane przechodzą do kasy Instytutu, co zresztą było stałą praktyką od początku istnienia Komisji.

Dopiero w 2016 roku w wyniku negocjacji i przedstawionej opinii biegłego rewidenta Dyrektor Państwowego Instytutu Weterynaryjnego – Państwowego Instytutu Badawczego w Puławach podjął decyzję o proporcjonalnym zwrocie pozostałych nadwyżek na konta jednostek prowadzących kursy specjalizacyjne (Wydziały Medycyny Weterynaryjnej i PIW-PIB w Puławach), ale nie zmienia to faktu, że Komisja w kolejnej kadencji rozpoczyna swoją działalność bez żadnych środków i niejako na kredyt.

Pracami Komisji kieruje jej przewodniczący, a tryb pracy Komisji określa uchwalony przez nią regulamin. Tym samym to Komisja i jej przewodniczący winni mieć możliwość decydowania o tym jak mają kształtować się zasady wydatkowania pozyskanych przez nią środków. Brak takiej możliwości doprowadza do sytuacji, w której Komisja pozbawiana jest możliwości przeznaczenia nadwyżek finansowych z jednej kadencji na podwyższenie poziomu szkoleń w następnej, choćby poprzez zaproszenie i opłacenie wybitnych zagranicznych prelegentów i specjalistów, odrzucane są prośby o podwyższenie (do pełnego etatu) wymiaru zatrudnienia osoby obsługującej Komisję czy zapewnienie środków na skromne uroczystości 25 – lecia działalności Komisji (co ciekawe Dyrektor Instytutu twierdzi że chętnie te środki by przekazał jednakże uniemożliwiają mu to postanowienia zarządzenia – który sam sformułował i przyjął) – pomimo iż, Komisja sama te środki wypracowała i znajdują się one na kontach Instytutu!

Drugim istotnym problemem jest brak wyraźnego umocowania Komisji, umieszczonego w treści rozporządzenia, do sprawowania rzeczywistego nadzoru nad poziomem przeprowadzania szkoleń specjalizacyjnych przez poszczególne jednostki szkolące oraz wynikający z tego niedopatrzenia brak prawnej możliwości podjęcia działań np. na skutek skarg uczestników specjalizacji na jakość prowadzonych zajęć. Dochodziło do kuriozalnych sytuacji, w których Komisja pomimo wpływania licznych skarg mogła jedynie starać się nieformalnie wpłynąć (trzeba przyznać, że zazwyczaj skutecznie) na sposób prowadzenia szkoleń specjalizacyjnych przez daną jednostkę.

Oprócz powyższego rozważenia również wymaga ewentualne rozszerzenie katalogu specjalizacji wynikające z nieuchronnego rozwoju medycyny weterynaryjnej.

Niestety do wskazanych wyżej problemów przesłany projekt rozporządzenia w żaden sposób się nie odnosi. Z nie do końca zrozumiałych przyczyn proponowane zmiany skupiają się niemalże wyłącznie na sposobie powoływania członków Komisji.

Jak już podniesiono wyżej niemal całkowicie z działania Komisji wyrugowano Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną, pozostawiając jej jedynie prawo zgłaszania 10 kandydatów na członków Komisji, z których jednakże tak naprawdę żaden nie musi znaleźć się w jej składzie. Budzi to spore zdziwienie, zwłaszcza jeśli zważy się na zawarte w piśmie Pana Ministra słowa, w myśl których uznaje Pan Minister „*rolę samorządu lekarzy weterynarii w zakresie sprawowania pieczy nad należytym wykonywaniem zawodu lekarza weterynarii oraz związaną z tym potrzebę uczestniczenia przez ten samorząd w kształtowaniu treści i organizacji kształcenia specjalizacyjnego*”.

Przede wszystkim jednak zaproponowany system stanowi krok w tył w stosunku do aktualnie stosowanego. Obecnie Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna dba o to by środowisko naukowe było reprezentowane możliwie najszerzej (wśród zgłoszonych kandydatów znajdują się przedstawiciele wszystkich jednostek prowadzących szkolenia, w tym Instytutu a nawet Państwowej Akademii Nauk) a osoby sprawujące funkcję kierowników specjalizacji oprócz stopnia naukowego posiadają również tytuł specjalisty w odpowiedniej dziedzinie weterynarii.

Oczywistym jest, iż każda dziedzina weterynarii w której możliwe jest uzyskanie tytułu specjalisty ujęta w *rozporządzeniu w sprawie trybu i szczegółowych zasad uzyskania tytułu specjalisty przez lekarza weterynarii* jest zawsze w składzie Komisji reprezentowana. Tymczasem zaproponowane rozwiązania absolutnie tego nie gwarantują – kandydaci posiadający co najmniej stopień naukowy doktora w ogóle nie muszą dysponować tytułem specjalisty, nie przewidziano również żadnego mechanizmu który miałby zapewnić, iż wszystkie 19 dziedzin, w których lekarz weterynarii może uzyskać tytuł specjalisty będzie reprezentowane w składzie Komisji, co z kolei pod znakiem zapytania stawia możliwość przeprowadzenia prawidłowego i rzetelnego egzaminu.

Do tej pory było niemożliwe, aby egzamin specjalizacyjny przeprowadzały osoby nie posiadające tytułu specjalisty.

Brak jest również jakiegokolwiek racjonalnego uzasadnienia dla ograniczenia miejsca posiedzeń Komisji oraz egzaminów specjalizacyjnych wyłącznie do Weterynaryjnego Centrum Kształcenia Podyplomowego Państwowego Instytutu Weterynaryjnego – Państwowego Instytutu Badawczego w Puławach. Zwłaszcza w odniesieniu do osób przystępujących do egzaminu trudno zrozumieć, dlaczego nie miałyby one móc odbyć go w jednostce prowadzącej szkolenie, a miałyby odbyć niejednokrotnie długą i uciążliwą podróż skoro dotychczas takiej konieczności nie było i nie rodziło to żadnych problemów.

Mając wszystko powyższe na uwadze oraz zważywszy, że wszelkie spływające ze strony członków Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej głosy oceniają przesłany projekt rozporządzenia jednoznacznie negatywnie chciałbym po raz kolejny zwrócić uwagę, iż przedłożony projekt w żaden sposób nie został z Krajową Radą Lekarsko-Weterynaryjną uzgodniony.

Dostrzegając potrzebę zmian w przedmiotowym rozporządzeniu pragnę także zapewnić, iż Samorząd Lekarzy Weterynarii jest gotowy przystąpić do wspólnych prac nad niezbędnymi zmianami, w tym dotyczącymi zwiększenia roli Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w powoływaniu członków Komisji. Wspólne prace, w których zasadnym byłby udział również przedstawiciela Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego niewątpliwie pozwolą opracować najlepszy możliwy projekt oraz pozwolą wydać rzeczony akt normatywny zgodnie z delegacją ustawową zawartą w art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych to jest „**po uzgodnieniu** z Krajową Radą Lekarsko-Weterynaryjną”.

Punktem wyjścia dla takich prac może być chociażby zaproponowany jeszcze w 2016 r. przez Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną projekt zmian w przedmiotowym rozporządzeniu (w załączeniu).

Jednocześnie, z uwagi na upływanie kadencji Komisji do Spraw Specjalizacji Lekarzy Weterynarii, apeluję do Pana Ministra o możliwie najszybsze powołanie nowych członków Komisji zgodnie z przekazanym Panu Ministrowi wnioskiem Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej.

Łęcego wpaazy szacunku

PREZES
Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej
lek. wet. Jacek Łukaszewicz

Załączniki:

1. Uchwała Nr 69/2016/VI Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej z dnia 30 marca 2016 r. w sprawie projektu rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 28 listopada 1994 r. w sprawie trybu i szczegółowych zasad uzyskania tytułu specjalisty przez lekarza weterynarii.